

ДИНО БУДЗАТИ ЧУДО НА ПРИРОДАТА

Превод от италиански: Нева Мичева, 2011

chitanka.info

От кревата, където лежеше, Адолфо Лорито, художник декоратор на 52 години, чу ключа да се превърта в бравата на входната врата. Погледна часовника. Един и петнайсет. Жена му Рената се прибираше.

Тя спря на прага на спалнята, докато си сваляше шапчицата с птичи пера, с усмивка, намислена да стои непринудено. На 38, слаба, с тънко кръстче и начупени по рождение устни като на сърдито момиченце — в нея имаше нещо долнопробно и нахално.

Без да вдига глава от възглавницата, той простена укорително:

— Беше ми зле.

— Зле, а? — подметна тя нехайно на път към гардероба.

— Пак бърбечна криза, ужас... Едвам издържах.

— Мина ли ти? — попита жена му без промяна в тона.

— Сега ми помина, но още боли — тук гласът му рязко превключи, стана жлъчен и нападателен. — А ти къде беше? Къде ходиш досега? Знаеш ли, че е почти един и половина?

— Хей, няма нужда да крещиш. Къде ходя ли? На кино, с Франка.

— Кое кино?

— *Максимум*.

— И какво давах?

— Ама какво те прихваща днес? Що за разпит — къде съм била, в кое кино, на кой филм. А кой трамвай съм взела няма ли да попиташ? Бях с Франка, казах ти!

— И кой филм гледахте? — той се пресегна през леглото, без да губи страдалческото си изражение, за да вземе от нощното шкафче купчина вестници.

— Ще провериш, така ли? Не ми вярваш значи? Подвеждащи въпроси ще ми задава... Е, хубаво, аз пък нищо няма да ти кажа, да видиш ти.

— Ти знаеш ли каква си ма? Искаш ли да ти кажа каква си? — от жал към себе си Лорито още малко и щеше да зарони сълзи. — Да ти кажа ли, а? Да ти кажа ли? — и продължи, в порива на клокочещата в него ярост, да повтаря все същия глупав въпрос.

— Кажи де, кажи, щом настояваш!

— Ти си една... една... една... — повтори го поне десет пъти, машинално, с някакво мрачно сладострастие от това ровичкане в раната, която чувстваше в гърдите си. — Аз тука всеки момент ще

пукна, а ти се влачиш с Бог знае кого! *Максимум* — друг път! Аз боледувам, а ти се развяваш с твоите сополанковци като някаква... — тук, за да усилите ефекта, се постара да се разхлипа и запелтечи: — Ти ме... ти ме... ти ме със... съсипа ме ти... станахме за резил, аз лежа болен, а ти се мъкнеш навън по нощите!

— Уф, че досада, наду ми главата — каза най-сетне тя, след като междуременно скъта шапчицата и костюмчето си в гардероба, и се обърна да го изгледа преbledняла, с лице, изопнато от злоба. — Стига толкова, не смяташ ли?

— А, значи стига? И не ти е неудобно да го кажеш? Да си мълча, така ли? Да се правя на застрелян? А ти да се шляеш до един през нощта и да си гледаш кефа? Да мълча, а?

Тя заговори тихо, бавно, със звучно просъскване на всяко „с“:

— Да знаеш само колко си ми противен, да знаеш какъв си грозен и стар. Виж го ти него художника Лорито, цапача на картини! — наслаждаваше се на това, че всяка дума се забива като свредел в неговите най-чувствителни и болезнени точки. — Виж се бе. Виж се в огледалото, че си свършен, развалина си, зъб не ти е останал, пък и тоя въшкарник на главата!... Артист ли?... А вониш! Не усещаш ли как се е усмърдяла стаята? — с гнуслив смях отвори широко прозореца и се подаде на перваза, сякаш да поеме глътка чист въздух.

От леглото долетя нещо като стон:

— Ще се убия, кълна се, ще се убия, не мога повече...

Жената мълчеше, неподвижно загледана навън, в студената декемврийска нощ.

След малко и той остави жалостивия си тон в изблик на отново лумнал бяс:

— Затвори! Затвори го най-после тоя скапан прозорец, да не искаш да ме довършиш?

Но съпругата му не помръдна. Отстрани се виждаше част от лицето ѝ. То вече не изглеждаше напрегнато и зло, както преди малко, а изневиделица опразнено от живот: на него бе отпечатана нова емоция, която странно го променяше. И някаква струяща незнайно откъде светлина го озаряваше.

„Какво ли си мисли? — се запита той. — Да не би заплахата, че ще се убия, да я стресна?“ Осъзна, че надали е това. Въпреки че може би все още имаше основания да се самозалъгва относно

привързаността на жена си, бе явно, че става въпрос за друго. Нещо много по-страховито и могъщо. Но какво?

Тогава тя, все така без да шавне, повика съпруга си.

— Адолфо — каза с тънък, изплашен гласец на дете. — Адолфо, виж — промълви после в неизразим смут, сякаш от устните ѝ се отронваше последен дъх.

Забравил студа — такова любопитство го обзе, — Лорито скочи от леглото, отиде до жена си на прозореца и също се вцепени.

Изад черното било на покривите отсреща, през двора, нещо огромно и светло бавно се издигаше в небето. По-лека-лека облягат му, правилен профил се очертаваше все по-ясно, докато формата не се разкри изцяло: грейнал диск с нечувани размери.

— Боже Господи, Луната! — произнесе мъжът сащисан.

Наистина беше Луната, но не кротката обитателка на нашите нощи, тъй благотворна за любовните омаи; дискретната приятелка, в чието приказно сияние съборетините се превръщат в дворци. А грамадно чудовище, нашарено със сипаница от пропасти. По силата на неизвестен астрономически катаклизъм тя бе добила великански размери и мълчаливо бе надвиснала над света, над който разпръскваше застинал призрачен зрак, подобен на искрежа на бенгалските огньове. Той открояваше най-ситните подробности от нещата — ръбовете, неравностите на стените, корнизите, камъните, космите и бръчките на хората. Но никой не се озърташе да ги види. Всички очи бяха обърнати към небето, неспособни да се откъснат от ужасяващото видение.

Значи вечните закони се бяха сринали, някаква страхотна повреда бе станала в космическите правила и това може би беше краят, може би спътникът се приближаваше с нарастваща скорост и до няколко часа зловещото кълбо щеше се раздуе и да изпълни небето докрай, и светлината му щеше да угасне в конусовидната сянка на Земята, и вече нищо нямаше да се вижда, докато, за нищожна частица от секундата, в мъждивите отблясъци от нощния град не се покажеше един грапав, безкраен скален похлупак, който ни връхлита, но нямаше да има време да се види друго, защото всичко щеше да се провали в небитието, преди ушите да са доловили началния грохот на сблъсъка.

В двора настана тропот на отварящи се прозорци и кепенци, викове, ужасени писъци, по первазите — групи от човешки фигури, нереални в тази светлина.

Лорито чувства пръстите на Рената да се впиват в дясната му ръка до болка.

— Адолфо — шепне тя почти беззвучно. — Адолфо, о, прости ми, Адолфо, имай милост, прости ми!

Хълца и се притиска към него, неудържимо разтреперана. С очи, впити в чудовищната Луна, той прегръща съпругата си, докато тътен, сякаш изригнал от недрата на света — това са хората, милионни крясъци и ропот в хор, — се надига наоколо от обезумелия град.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.